

Αποστολικοί Αγίασμοι

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Τηλ. 2108027738, email: agioi.apostoloi@gmail.com

www.agioiapistoloi.gr

Κυριακή 28 Ιουνίου 2026

Δ' Ματθαίου

Εύρεση των Τιμίων Λειψάνων των Αγίων Αναργύρων
Κύρου και Ιωάννου, Άγιος Παππίας, Άγιος Σέργιος ο
δίκαιος ο Μάγιστρος, Άγιος Μακεδόνης

Έτος: 19 - Αριθμός τεύχους: 825

Δ' Ματθαίου

Απόστολος: Πρὸς Ρωμαίους, στ' 18-23 - Ευαγγέλιο: Κατὰ Ματθαῖον, Η' 5-13

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη, θεολόγου

«Ἄμην λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ
τοσαύτην πίστιν εὔρον» (Ματθ. 8,10).

Η σημερινή Ευαγγελική περικοπή αναφέρεται στη θεραπεία από τον Χριστό του δούλου ενός Ρωμαίου εκατόνταρχου στην Καπερναούμ. Ο

εκατόνταρχος παρακαλεί και ικετεύει τον Χριστό να γιατρέψει τον δούλο του, ο οποίος είναι στο σπίτι κατάκοιτος και βασανίζεται σκληρά. Ενώ ο Χριστός τού αποκρίνεται ότι θα μεταβεί στο σπίτι του για να θεραπεύσει τον ασθενή, ο εκατόνταρχος αντιστέκεται, επειδή θεωρεί τον εαυτό του ανάξιο να τον επισκεφθεί ο Κύριος. Του φτάνει ένας λόγος του Χριστού από μακριά και είναι σίγουρος πως ο άρρωστος θα γίνει καλά: «Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ ἐλθὼν θεραπεύσω αὐτόν. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἐκατόνταρχος ἔφη· Κύριε, οὐκ εἰμὶ ἰκανός, ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθης, ἀλλὰ μόνον εἶπέ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου» (Ματθ. 8,7-8). Παραβάλλει μάλιστα τη θεραπευτική δράση των λόγων του Χριστού με τις διαταγές που ο ίδιος δίνει στους υφισταμένους του στρατιωτικούς. Ο Χριστός θαυμάζει την πίστη του εκατόνταρχου και τη διαφημίζει, με την έννοια ότι λέει πως υπερβαίνει

την πίστη και αυτών των Ισραηλιτών, του εκλεκτού λαού του Θεού.

Ας ακούσουμε το εγκώμιο του Χριστού για τον πρωταθλητή της πίστης: **«Ἄμην λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὔρον»** (Ματθ. 8,10). Τρεις ανθρώπους εγκωμίασε ο Ιησούς Χριστός κατά την επίγεια παρουσία Του. Έναν ασκητή, μια μητέρα κι έναν αξιωματικό. Ο ασκητής που εγκωμίασε είναι ο **Ιωάννης ο Πρόδρομος και βαπτιστής** (Ματθ. 11,11). Η μητέρα είναι η **Χαναναία** (Ματθ. 15,28). Ο αξιωματικός είναι ο σημερινός **εκατόνταρχος** με τον άρρωστο δούλο του (Ματθ. 8,10). Ο Χριστός στη σημερινή περικοπή εγκωμιάζει έναν αξιωματικό ειδωλολάτρη. Δε μάς ωφελούν τα χειροκροτήματα του κόσμου. Ένα νεύμα του Ιησού Χριστού μάς σώζει. Εγκωμιάζει τον Ρωμαίο εκατόνταρχο και τον βραβεύει. Γιατί; Διότι αναδείχτηκε πρωταθλητής στο δύσκολο μάθημα της πίστης. Δρόμος μετ' εμποδίων είναι η πίστη. Σε κάποιο πρωτάθλημα δε θεωρείται έκπληξη να νικήσεις μια μικρή άσημη ομάδα. Έκπληξη να νικήσεις την πιο ισχυρή ομάδα που θεωρείται φαβορί. Φαβορί στον αγώνα της πίστης θεωρούνταν οι Ισραηλίτες. Και όμως πρωταθλητής βγήκε ένας Ρωμαίος ειδωλολάτρης αξιωματικός. Το εγκώμιο του Χριστού, που συνοδεύτηκε με το βαρύτιμο βραβείο της ίασης του δούλου του εκατόνταρχου.

Ας θαυμάσουμε, αλλά κι ας φοβηθούμε. Το σπίτι του Θεού Πατέρα είναι για όλους. Εμείς που είμαστε μέσα μπορεί κάποτε να βρεθούμε έξω. Και άλλοι, που σήμερα βρίσκονται έξω, μακριά από την Εκκλησία, πιθανόν να βρεθούν μέσα. Μάς το λέγει καθαρά ο Χριστός: **«Πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἤξουσι καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον»** (Ματθ. 8,11-12). Μα πώς ήταν δυνατόν να έχει τόση πίστη ένας ειδωλολάτρης, όπως ο εκατόνταρχος; Υπάρχουν και αγριολούλουδα, που φυτρώνουν σε απόκρημνα μέρη. Με κατάλληλη καλλιέργεια μπορούν τα αγριολούλουδα να γίνουν ήμερα ευωδιαστά λουλούδια! Η Εκκλησία έχει τα λουλούδια της πίστης. Είναι οι πιστοί. Αλλ' υπάρχουν και τα αγριολούλουδα. Τέτοιο αγνό λουλούδι πίστης ήταν ο εκατόνταρχος.

Η **προσευχή** του εκατόνταρχου είναι τελικά το πρώτο που μπορεί να προσέξει κανείς στην περικοπή. Απευθύνεται στον Χριστό, ο οποίος

βρίσκεται μπροστά του, για να βρει λύση στο πρόβλημά του. Η προσευχή του έχει τη μορφή παράκλησης, ικεσίας, ώστε να εισακουστεί. Πόσοι από εμάς με τέτοιο θερμό τρόπο απευθυνόμαστε στον Κύριο; Πόσοι έχουμε αίσθηση της εγγύτητάς Του; Πόσοι σκεπτόμαστε μόνο τα λόγια που απευθύνουμε σε Εκείνον, χωρίς το μυαλό μας να τρέχει αλλού, στα ανούσια; Χρειάζεται πολύς κόπος πράγματι, αλλά και η επισκίαση και η αμέριστη συμπαράσταση της Θείας Χάρης, ώστε να είναι συγκεντρωμένος ο νους στα λόγια της προσευχής. Σε μάς το όλο περιστατικό έχει να μάς πει πολλά. Πρέπει να έχουμε απόλυτη συνείδηση ότι η ποιότητα του περιεχομένου της καρδιάς μας, δεν είναι συμβατή με την ποιότητα του Χριστού και εξ αυτού δεν είμαστε άξιοι να Τον συναντήσουμε, πολύ δε περισσότερο να έρθει μέσα μας. Πρέπει να πάμε στον Χριστό την ύπαρξή μας, με την εμπιστοσύνη της αυτοπαράδοσης στα χέρια Του.

Για να λειτουργήσει το θαύμα του Χριστού, πρέπει να λειτουργήσει σωστά η δική μας πίστη, όπως του εκατόνταρχου. Πώς; Για να λειτουργήσει η πίστη του ανθρώπου πρέπει να στρωθεί στην τράπεζα της καρδιάς η **ταπείνωση**. Μόνο έτσι γίνεται το θαύμα στη μεταβολή. Τα αδύνατα μεταβάλλονται σε δυνατά. Τα απίθανα σε πιθανά και τα δύσκολα στα εύκολα. Την είχε την ταπείνωση αυτή ο εκατόνταρχος. Την εκδηλώνει με τη συναίσθηση της αναξιότητάς του. Δε θεωρεί άξιο τον εαυτό του να θεραπεύσει ο Χριστός τον δούλο του. Αλλά το πρόβλημά του εκθέτει: **«Ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός, δεινῶς βασανιζόμενος»** (Ματθ. 8,6). Πολύ περισσότερο δεν θεωρεί τον εαυτό του άξιο να υποδεχθεί τον Ιησού στο σπίτι του. Ο Χριστός του λέγει «θα έλθω στο σπίτι σου» κι εκείνος αντιδρά: **«Κύριε, οὐκ εἰμὶ ἰκανός, ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς»** (Ματθ. 8,8).

Η ταπείνωση του εκατόνταρχου είναι το δεύτερο μαζί με την πίστη, στο οποίο στεκόμαστε. Δεν θεωρεί τον εαυτό του άξιο να τον επισκεφθεί ο Ιησούς στην οικία του, όπως κάποτε ο Πέτρος που, βλέποντας το θαύμα της αλίευσης πολλών ψαριών ύστερα από κόπους πολλούς νυκτερινούς, παρακαλεί τον Χριστό να βγει από το πλοίο του, γιατί θεωρεί τον εαυτό του ανάξιο και αμαρτωλό (Λουκ. 5,8). Ξαγρυπνώντας ο Χριστιανός πολλές φορές πάνω από τη θάλασσα της καρδιάς του

και προσευχόμενος όλη τη νύχτα, ανακαλύπτει τον Χριστό και το μόνο που μπορεί να ομολογήσει είναι ότι αισθάνεται τον εαυτό του ανάξιο για μια τέτοια δωρεά της Θείας Χάρης. Με τον τρόπο αυτό ταπεινώνεται, αλλά και ανοίγεται μπροστά του και μέσα του κόσμος της προσευχής, της αδιάλειπτης προσευχής στο Θείο Όνομα του Χριστού. Αν δεν τοποθετήσουμε τον Χριστό στο κέντρο της ζωής μας, για να συναρμολογηθεί αυτή γύρω από Εκείνον, πάντοτε θα κινούμαστε γύρω από τον εαυτό μας, με όλα τα δεινά που μπορεί να συνεπάγεται αυτό. Η φιλαυτία του σύγχρονου ανθρώπου είναι οδηγήτρια στον πνευματικό θάνατο. Ο Κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων, για τους οποίους κάνει λόγο ο Χριστός, είναι καταστάσεις ενός τρόπου ύπαρξης μακριά Του: **«Οί δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων»** (Ματθ. 8,12).

Ο τρόπος αυτός ύπαρξης ξεκινάει από τούτη κιόλας τη ζωή, με το να μη θέλει άνθρωπος να ζήσει με τον Χριστό. Ο χώρος και ο χρόνος χωρίς το Χριστό, γίνονται «ένα αβάσταχτο δίδυμο, ένας θλιβερός ζυγός, δύο τέρατα» (Όσιος Ιουστίνος Πόποβιτς). Προϊόντος του χρόνου και παραμένοντας αμετανόητος κάνει επιλογή του ο ίδιος εντελώς ελεύθερα, τη μελλοντική κατοίκηση «εν τόπω και σκιά θανάτου» εκεί όπου δεν θα μπορεί βλέπει και να ζει τον Χριστό. Είναι φοβερό και μόνο να το σκεφτεί κανείς να βρίσκεται μέσα στο Φως, στην Αγάπη του Χριστού και αντί να ευφραίνεται από τη δόξα Του, εκείνος να οδυνάται εις τους αιώνες. Γι' αυτό όσο ζούμε, οι χριστιανοί πρέπει να αγωνιζόμαστε πνευματικά, κάνοντας χώρο στην καρδιά μας, ώστε να έλθει μέσα της ο Χριστός και να ζωογονήσει τη ζωή μας.

Οι δυο παραπάνω αρετές του εκατόνταρχου, η **ταπείνωση** και η **πίστη**, είναι δρόμοι που πρέπει να βαδίσουμε για να δούμε το πρόσωπο του Θεού και να ελκύσουμε πάνω μας το έλεος και τη φιλανθρωπία Του. Το παράδειγμα του εκατόνταρχου ας γίνει υπόδειγμα ζωής για όλους μας, γιατί όλοι μας έχουμε ανάγκη από τη Χάρη και τη βοήθεια για την επίλυση προσωπικών προβλημάτων μας. Ας Τον προσεγγίσουμε με τον σωστό τρόπο και να είμαστε βέβαιοι ότι θα εισακουσθούμε και θα ανταμειφθούμε.

ΑΜΗΝ!